

Sygn. akt II Ca 970/18

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Gminy W.**

przeciwko **J. P. (1), M. P. (1) i A. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych J. P. (1) i M. P. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt VIII C 1630/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanych J. P. (1) i M. P. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej Gminy W. 900 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 970/18

UZASADNIENIE

2. Wyrokiem z dnia 20 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził na rzecz strony powodowej Gminy W. od pozwanych J. P. (1), M. P. (1), A. W. solidarnie kwotę 6510 zł wraz z:

3.- odsetkami ustawowymi od kwoty 2170 zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2001r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

4.- odsetkami ustawowymi od kwoty 2170 zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2002r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

5.- odsetkami ustawowymi od kwoty 2170 zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2003r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I);

6. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 1330,20 zł w tym kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II), nakazał uiścić pozwanym solidarnie

na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 981, 00 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III), , przyznał i nakazał wypłacić adwokatowi z urzędu P. S. kwotę 590,40 zł (w tym VAT) ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu (pkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy użytkowania wieczystego z dnia 14 stycznia 1992r. (...) Spółdzielnia Pracy, była zobowiązana do uiszczania opłaty rocznej z tytułu prawa użytkowania wieczystego w wysokości (...) (nowych) zł. W dniu 15 października 1992 r. pozwany J. P. (1), M. P. (1) i A. W. w drodze umowy sprzedaży nabyli od (...) Spółdzielni Pracy, w udziałach po (...) prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) oraz własność budynków na tej działce stojących, położonej w W. przy ul. (...). Zgodnie z zawartą umową, a w szczególności z brzmieniem § 7 umowy, nabywcy przejęli w miejsce strony sprzedającej obowiązek uiszczania opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego gruntu w kwocie ustalonej przez Urząd Miasta W. i zobowiązali się solidarnie opłaty te uiszczać do dnia 31 marca każdego roku.

Pismem z dnia 22 grudnia 1999r. Zarząd Miasta W. wypowiedział pozwanym wysokość dotychczasowej opłaty rocznej za grunt oddany w użytkowanie wieczyste, ustalając jego wysokość na kwotę 2170 zł. Opłata ta obowiązywała od dnia 1 stycznia 2000r. Jednocześnie pouczone pozwanych że nieuiszczenie tej opłaty w odpowiednim terminie spowoduje jej ściągnięcie wraz z odsetkami za zwłokę w trybie egzekucji sądowej, a nadto o obowiązku natychmiastowego zawiadomienia Urzędu Miejskiego o wszelkich przypadkach mogących mieć wpływ na terminowość wnoszenia opłat, jak również każdorazowej zmianie miejsca zamieszkania. Pismo wypowiadające wysokość dotychczasowej opłaty rocznej za grunt oddany w użytkowanie wieczyste zostało pozwanym doręczone o czym świadczą podpisy na potwierdzeniu odbioru. Pismami z dnia 22 kwietnia 2003r. pozwani zostali wezwani do zapłaty powyższych kwot wraz z wyliczonymi odsetkami ustawowymi pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Przesyłka zawierająca ww. wezwanie do zapłaty adresowana do A. W. była podwójnie awizowana i wróciła do nadawcy niepodjęta w terminie. W tym czasie w nieruchomości położonej przy ul. (...) mieszkał ojciec pozwanego M. i J. Z., który zajmował się nieruchomością. W oparciu o ustalony w powyższy sposób stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest w całości zasadne. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych złożonych do akt, szczegółowo opisanych przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto dla ustalenia stanu faktycznego sprawy pomocnicze znaczenie miały zeznania pozwanego J. P. (1), w tym znaczeniu, że jego twierdzenia pokrywały się z treścią materiału dowodowego o charakterze dokumentarnym. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim twierdził, że doręczyciele częstokroć sami podpisywali zwrotne potwierdzenia odbioru, a korespondencja nie trafiała do adresatów, bowiem zeznania te nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodnym, nadto są nielogiczne i niespójne. Pozwany stwierdził, nieprawidłowości w pracy doręczycieli jednakże jak zeznał, nie zgłosił tego faktu nigdzie, nie reklamował przesyłek i nie poczynił żadnych działań zmierzających do zasygnalizowania stwierdzonych przez niego nieprawidłowości. Odnosząc się do zeznań M. P. (1) to - zdaniem Sądu -nie miały one znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie bowiem ograniczyły się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, że pozwany zgadza się z tym co zeznał J. P. (1). Podobnie sąd pominął dowód z akt postępowania egzekucyjnego o sygn.(...)oraz nakazów zapłaty (...) bowiem nie miały one znaczenia dla rozpoznawania niniejszej sprawy.

Prawo użytkowania wieczystego zgodnie z art. 238 k.c. jest prawem odpłatnym. Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego obciąża podmiot wpisany do księgi wieczystej jako użytkownik wieczysty, niezależnie od tego, czy korzysta on z gruntu (art. 238 k.c.) Pozwani J. P. (1) i M. P. (1) nie kwestionowali obowiązku ponoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego – konsekwentnie podnosząc zarzut przedawnienia. Jedynie ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu A. W. kurator kwestionował prawidłowość wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, również podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i wskazując na jego nieistnienie.Odnosząc się do podniesionego zarzutu przedawnienia Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie z tytułu

opłat za użytkowanie wieczyste, jako roszczenie okresowe, płatne – zgodnie z art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. 2014.518) - do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok, ulega przedawnieniu w terminie 3 lat. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym właściciel mógł skutecznie domagać się zaspokojenia swojego roszczenia, a skoro opłata za użytkowanie wieczyste powinna być uiszczana z góry za dany rok w terminie do 31 marca, zatem bieg terminu przedawnienia opłaty rocznej rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia. Bieg przedawnienia roszczenia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 Kodeksu cywilnego). Z art. 124 § 1 k.c. wynika natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Czynnością przerywającą bieg terminu przedawnienia jest więc niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strona powodowa wystąpiła z roszczeniem 21 sierpnia 2003r. wtedy sprawa zawisła przed tut. Sądem, co stanowiło czynności przerywającą bieg przedawnienia. Następnie, po wydaniu nakazu zapłaty - i zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności w dniu 29 grudnia 2003r. – w dniu 12 stycznia 2004r. został skierowany do komornika wniosek egzekucyjny i prowadzone było postępowanie egzekucyjne pod sygn. (...), które postanowieniem tut. Sądu zostało zawieszony 9 marca 2018r. Prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. postępowania egzekucyjnego nie zostało umorzone w roku 2005r. Odnosząc się do podnoszonego zarzutu nieprawidłowości w wypowiedzeniu opłaty z tytułu użytkowania wieczystego Sąd wskazał, że wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej, chociaż dokonywane przez właściwy organ, nie mieści się w pojęciu orzeczenia administracyjnego (decyzji, postanowienia) w rozumieniu przepisów k.p.a., jest bowiem wyrażeniem woli właściciela nieruchomości w stosunku do jej użytkownika wieczystego. Zatem stanowi oświadczenie woli jednej ze stron umowy co do istotnego elementu tej umowy. Do doręczenia tego oświadczenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem pismo zawierające wypowiedzenie opłaty powinno zostać doręczone za pokwitowaniem lub pocztą albo przez pracowników jednostki organizacyjnej, jaka obsługuje organ reprezentujący właściciela, albo przez inne reprezentujące ten organ osoby. Użytkownicy wieczystości mają obowiązek powiadamiania właściciela gruntu o zmianie swojego adresu, więc zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego doręczenie wypowiedzenia pod ostatni wskazany adres wywiera skutek prawny prawidłowego doręczenia (por. art. 41 k.p.a.). Poza tym zgodnie z art. 44 § 4 k.p.a. pismo wysłane pocztą listem poleconym na adres użytkownika wieczystego uznaje się za doręczone skutecznie także w przypadku dwukrotnego niepodjęcia awizowanej przesyłki. W niniejszej sprawie na doręczonych wypowiedzeniach opłaty rocznej widnieje nakreślony długopisem koloru niebieskiego podpis P., co wskazuje, że pismo zostało odebrane przez dorosłego domownika, który w tym czasie przebywał pod wskazanym adresem. Pozwani nie zakwestionowali podpisów złożonych na wezwaniach i zawiadomieniach. Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani M. P. (1) i J. P. (1). Podnieśli oni tożsame zarzuty, a to:

- nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 214 k.p.c.) poprzez pozbawienie pozwanego możliwości obrony jego praw na skutek braku odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 20 września 2018 r.

- naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie spełnia wymogów statuowanych w powyższym przepisie;

- naruszenia art. 214 § 1 k.p.c. poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu 20 września 2018 r. pomimo faktu, że pozwani dwukrotnie informowali sąd, że na ten sam dzień zostało wcześniej wyznaczone posiedzenie Sądu Okręgowego w Ś. w sprawie (...). Stanowiło to nadzwyczajne wydarzenie i znaną sądowi przeszkodę. W konsekwencji zamknięcie rozprawy w dniu 20 września 2018 r. stanowiło przyczynę nieważności stypizowaną w art. 379 pkt 5 k.p.c.

- naruszenia art. 214 § 1 k.p.c. i art. 241 k.p.c. poprzez brak odroczenia rozprawy w dniu 20 września 2018 r., pomimo istnienia przeszkody uniemożliwiającej pozwanym udział w rozprawie, gdzie na podstawie otrzymanych od powoda dokumentów pozwany mógł żądać rozszerzenia postępowania dowodowego w zakresie dowodów przeprowadzonych na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2018 r. i pełnego odniesienia się do dowodów będących podstawą uzyskania

przez stronę powodową nakazu zapłaty z dnia 1 października 2003 r., sygn. (...) jak i ustosunkowania się do prowadzenia umorzonego z mocy prawa postępowania egzekucyjnego, co w konsekwencji uniemożliwiło pozwanemu przedstawienie swego stanowiska, zgłoszenie dowodów, a w konsekwencji miało wpływ na wynik sprawy;

- naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. A. C. sygn. akt(...), w szczególności braku ustalenia daty umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa w trybie art. 823 k.p.c., wszczętego na podstawie wniosku wierzyciela z dnia 12 stycznia 2004 r. i pierwszej czynności komornika, to jest przyznania wierzycielowi kosztów adwokackich w egzekucji w wysokości 900 zł – postanowienie z dnia 12 stycznia 2004 r.

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom pozwanego J. P. (1), przy jednoczesnym przyjęciu w uzasadnieniu przez sąd, że jego zeznania są spójne z pozostałym materiałem dowodowym

- naruszenia art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie mimo, że zachowanie strony powodowej stanowi czynienie ze swego prawa użytku, który jest sprzeczny ze społecznym przeznaczeniem tego prawa oraz z zasadami współzycia społecznego.

Apelacje pozwanych podlegają oddaleniu.

Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, w oparciu o jego wyniki dokonał właściwego ustalenia stanu faktycznego, a następnie trafnej jego oceny prawnej. Z tej przyczyny ustalenia faktyczne Sądu I instancji i dokonana przez niego ocena prawną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. W związku z tym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40).

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów obu apelacji, odwołujących się do rzekomo wadliwego braku odroczenia terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 20 września 2018 r., pomimo złożonego wniosku o jej odroczenie.

Z analizy akt sprawy wynika, że na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2018 r., po zakończeniu przesłuchania pozwanych J. P. (1) i M. P. (1), Sąd Rejonowy wydał postanowienie o odroczeniu rozprawy na dzień 20 września 2018 r. w celu kontynuowania postępowania dowodowego i ponaglenia komornika o nadesłanie akt postępowania egzekucyjnego. Postanowienie to ogłoszone zostało obecnym na sali rozpraw pozwany. W dniu 6 sierpnia 2018 r. do Sądu Rejonowego w W. wpłynęło pismo J. P. (1), w którym wniósł o „przesunięcie terminu posiedzenia” wyznaczonego na dzień 20 września 2018 r. Dla uzasadniania swego wniosku wskazał, że na dzień 20 września 2018 r. wyznaczony został także termin rozprawy w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Świdnicy pod sygnaturą (...), w której jest on stroną. Do pisma tego dołączył on kserokopię zawiadomienia o terminie posiedzenia wyznaczonego we wskazanej wyżej sprawie, przeznaczonego dla adwokata J. J., pełnomocnika A. C.. Z treści zawiadomienia wynikało, że dotyczy ono postępowania w sprawie z powództwa J. P. (1) i M. P. (1) przeciwko Bankowi (...) SA w W., Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Ś. oraz A. C.. Wniosek ten ponowił J. P. (1) w piśmie procesowym z dnia 17 września 2018 r. ((...))

Zgodnie art. 214 § 1 k.p.c., rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć. Na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniała z pewnością podstawa do odroczenia rozprawy w postaci nieprawidłowości w doręczeniu wezwania. Obaj apelanci zostali bowiem na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2018 r. zawiadomieni o terminie kolejnego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że nie zaistniały też inne okoliczności stypizowane w tymże przepisie, których wystąpienie przemawiałoby za odroczeniem rozprawy. W szczególności, podstawą odroczenia rozprawy nie mógł być fakt wyznaczenia na ten sam dzień terminu rozprawy w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Ś. pod sygnaturą (...).

Podkreślić należy, że z urzędu wiadome jest Sądowi Okręgowemu, iż obaj apelanci z niniejszej sprawy byli reprezentowani - w toku postępowania przed tutejszym Sądem pod sygnaturą (...) - przez fachowych pełnomocników, M. P. (1) przez adwokata M. N., zaś J. P. (1) przez adwokata R. I. A. nie uprawdopodobnili nawet, by byli wzywani do osobistego stawiennictwa na rozprawie w przywołanej wyżej sprawie (...), wyznaczonej na dzień 20 września 2018 r. Wykazali jedynie, że o terminie tej rozprawy został zawiadomiony pełnomocnik ich przeciwniczki procesowej. Innymi słowy, zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie tezy, by apelanci zobowiązani byli do osobistego stawiennictwa tego samego dnia na dwóch rozprawach w dwóch różnych sprawach i sądach. Sam fakt, że w innej sprawie cywilnej, toczącej się przed innym sądem, wyznaczona była rozprawa z udziałem apelantów, nie zobowiązywał, ani nie uprawniał, Sądu Rejonowego wW. (w sytuacji, gdy byli oni reprezentowani w owej drugiej sprawie przez fachowych pełnomocników, zaś sąd nie wzywał apelantów do osobistego stawiennictwa) do odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 20 września 2018 r.

W konsekwencji, przyjęc zatem należy, że wobec braku wadliwości działania Sądu I instancji w zakresie oddalenia wniosku o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 20 września 2018 r. – nie może być mowy o zaistnieniu podnoszonej przez apelantów przyczyny nieważności postępowania stypizowanej w art. 379 pkt 5 k.p.c., a to pozbawienia strony możliwości obrony swych praw. Trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74 (OSPika 1975, z. 3, poz. 66), że pozbawienie możliwości obrony swych praw przez stronę polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem w danej instancji wyroku. Wobec zatem braku wadliwości procesowych Sądu Rejonowego dotyczących oddalenia wniosku o odroczenie rozprawy, apelanci nie mogą z analizowaną tu decyzją procesową Sądu wiązać skutku w postaci nieważności postępowania.

Co do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 328 § 2 k.p.c., zaakcentować należy, że trafnie wskazuje się, iż powołanie się na tę podstawę apelacyjną jest usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Inaczej rzecz ujmując, zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia orzeczenia może okazać się zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie toku wyводу, który doprowadził do jego wydania (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2018 r. I ACa 222/18). Na gruncie niniejszej sprawy opisana wyżej sytuacja nie zachodzi. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na jednoznaczne ustalenie motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy wydając rozstrzygnięcie. Podkreślić należy jednocześnie, że apelanci nie wskazali konkretnych wadliwości uzasadnienia zaskarżonego wyroku, skupiając się jedynie na polemice z ustaleniami faktycznymi Sądu i jego rozważaniami prawnymi. Tymczasem, kwestionowanie ustaleń faktycznych, oceny dowodów, pominięcia pewnych dowodów czy okoliczności nie może opierać się na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Czym innym jest techniczna strona uzasadnienia, której dotyczy art. 328 § 2 k.p.c., a czym innym jest jego merytoryczna zawartość, choćby nawet błędna. Wobec tego wytknięcie wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stanowi płaszczyzny do właściwej krytyki trafności przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych ani oceny prawnej (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2018 r. I ACa 1046/17 LEX). W uzupełnieniu tej części rozważań, wskazać należy, że – wbrew zarzutom apelacji – uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego przywołuje podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. A. C., sygn. akt (...). Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują możliwość dopuszczenia i przeprowadzenia dowodów z konkretnych, ściśle określonych dokumentów (które mogą być zawarte w aktach innych spraw cywilnych, karnych, egzekucyjnych, czy też administracyjnych). Ustawa nie przewiduje natomiast dowodu z „akt sprawy” , jako zespołu dokumentów.

Nie jest też zasadny zarzut wadliwej oceny wiarygodności zeznań J. P. (1). Apelujący upatrują ją w tym, że Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne jedynie w części. Zarzut ten uznać należy za niezrozumiały. Za zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest, że zeznania świadków czy uczestników mogą stają się podstawą ustaleń faktycznych sądu jedynie w części. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał, w jakiej części zeznaniom pozwanego nie przyznał waloru wiarygodności. Dotyczyło to mianowicie twierdzeń J. P. (1) dotyczących wadliwości w doręczaniu pozwanym przez pocztę korespondencji. Ustalenia Sądu I instancji – także w tej części – nie mają cech dowolności, przeciwnie zostały przekonywująco umotywowane.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 k.c. Podnoszone przez apelantów okoliczności, taki jak rzekome wadliwości w podawanych przez przeciwników procesowych adresach tychże apelantów, nie mogą uzasadniać tezy o czynieniu przez stronę powodową ze swego prawa użytku sprzecznego z jego społeczno – gospodarczym przeznaczeniem. Mogą one stanowić natomiast podstawę do podejmowania przez uprawnionych czynności procesowych takich jak składanie środków odwoławczych, czy też wniosków o przywrócenie terminu do ich wniesienia.

Odnosząc się jeszcze do argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji, wskazać należy, że nie znajduje oparcia w przepisach prawa materialnego teza apelantów, iż nie łączy stron niniejszego procesu stosunek prawny, w ramach którego strona powodowa mogłaby domagać się uiszczenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Umknął uwadze pozwanych fakt, że przedmiotem umowy z dnia 15 stycznia 1992 r. nie było przeniesienie na ich rzecz własności, a jedynie użytkowania wieczystego działki gruntu położonej w W. przy ul. (...). Prawo własności tejże działki pozostawało nieodmiennie, tak przed jak i po zawarciu tejże umowy, przy Gminie W.. Pozwani w następstwie zawarcia umowy z dnia 15 stycznia 1992 r. stali się użytkownikami wieczystymi wskazanej wyżej działki gruntu, zobowiązanym – z mocy art. 238 k.c. – do uiszczenia opłaty rocznej z tego tytułu. Nie było w tym celu konieczne zawieranie dodatkowej umowy między właścicielem gruntu a nowym użytkownikiem wieczystym.

W tej sytuacji, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w pkt I.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Strona powodowa wygrała postępowanie apelacyjne w całości i mogła skutecznie domagać się zasądzenia od pozwanych kosztów zastępstwa prawnego, wliczonych na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018, poz. 265).